

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 19. avgusta 1898.

List 33.

Marijino vnebovzetje.

Mnogo imamo v cerkvenem letu Marijinih praznikov. Nekateri padejo na delavnik; za take včasí niti ne vemo, ako nimamo koledarja pri rokah. Druge obhajamo s tako slovesnostjo, kakor navadne nedelje. Nekateri Marijini prazniki pa so veliki prazniki. Te obhajamo z vso slovesnostjo. To so dnevi veselja za katoliško cerkev in katoliške vernike. Tak velik praznik je tudi praznik Marijinega vnebovzetja. Sv. cerkev nas s prvimi besedami, ki jih moli mašnik pri sveti maši, opominja, naj se veselimo tega dne. „Gaudemus omnes in Domino“, nam kliče, „veselimo se vsi v Gospodu“, in potem nadaljuje, zakaj naj se veselimo: ker praznujemo praznik v čast preblažene Device Marije, ker praznujemo spomin onega, česar se je Marija sama najbolj veselila, namreč smrti in nebes. Oglejmo si to dvojno Marijino veselje, kolikor nam je ohranila podrobnosti zgodovina.

Sveto pismo nam o Marijinem življenji prav nič ne pove, niti kje in kako dolgo je živel, niti kedaj in kako je umrla. Zanašati se moremo le na ustno izročilo, a tudi to je jako pomanjkljivo in ni verska resnica.

Po Jezusovi smrti je živel Marija še kakih 15 let. Vsak dan je obiskovala kraje, kjer je njen božji Sin trpel; vsak dan je sv. Janez opravil v njeni pričujočnosti nekrvavo daritev sv. maše v spomin krvave daritve na sv. križu; vsak dan je prejela preblažena Devica z največjo pobožnostjo in najprisrčnejšo ljubeznijo sv. obhajilo. O kakšno, nam nerazumljivo radost je vživala Marija v tem presrečnem in resničnem zedinjenji s svojim božjim Sinom! Po prejemu

sv. obhajila je bila vselej nekaj ur vsa v bliščobi in prečudni svetlobi, kakor bi bila že z darom večne slave obdana. O kako se je Marija takrat unemala ljubezni do svojega Jezusa!

Kako moč ima ogenj, nam je znano. Z gorkoto, ki jo razširja, raztrga tudi najtrdnjše vezi. V sredini zemlje raztopi kamenje, in ga bruha z neznansko silo na dan. Z ognjem navadno primerjamo ljubezen, ker tudi ljubezen skoraj ne pozna mej. Take brezmejne ljubezni do Boga gorelo in plamtelo je Marijino srce. Sila te goreče ljubezni božje trgala je vedno bolj in je slednjič raztrgala vezi, ki so vezale Marijino dušo na svet in na njeno telo.

Sveti cerkveni učeníki prvih časov krščanstva nam pripovedujejo, da je angelj Gospodov božji Materi prinesel veselo oznanilo, da bo v treh dneh stopila pred obličje svojega božjega Sina. Gotovo je tudi zdaj presveta Devica, kakor nekđaj, velikemu angelju Gabrijelu rekla: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!“ (Luka 1, 38.)

Pred svojo smrtjo je Marija še enkrat želela videti Gospodove apostole. In res je Duh božji vse pripeljal, da so še enkrat videli Mater svojega božjega Učenika in prejeli njen materni blagoslov. Z apostoli so bili še drugi učenci in verniki zbrani v hiši, kjer je bila preblažena Devica, ki je ležala mirno in tiho na svoji postelji. Ni bila bolna, ali ogenj božje ljubezni je bil tako silen, da je žugal vsak trenotek ločiti prelepo dušo od njenega deviškega telesa. Lahko si mislimo, kako bitko je bilo vsem ob tej ločitvi. Najbolj je bil žalosten sveti Janez. Toliko let je imel neizmerno srečo, da je v svoji

hiši, v svoji oskrbi imel resnično skrinjo zaveze. Zdelo se mu je, da ne bo mogel živeti brez Marije, svoje ljubljene matere. Marija je vsem skupaj obljubila, da bo za vse, kakor skrbna mati prosila, kadar pride pred obličje božje. Mnogo je še govorila z zbranimi o nebeškem veselji, o slavi in veliki sreči, ko bo gledala trojedinega Boga.

Približala se je zadnja ura. Marija povzdigne svoje preblazene roke, da še enkrat blagoslovi tako ljubljene apostole, učence in zbrane vernike, katere sedaj osirotene zapušča. Nato povzdigne svoje oči proti nebesom, ki se zdajci odpro. Nebeški angelji gredo v trumah z nebes, da pripravijo svoji kraljici vhod v večno kraljestvo. A ne le angelji, Gospod sam pride iz visokih nebes, da pozdravi svojo deviško Mater še zadnje trenutke njenega pozemeljskega življenja. Sveti Janez Damaščan pripoveduje, da je Jezus ob tej priliki svoji ljubljeni materi podal sveto Popotnico in ji rekel: „Prejmi, o moja ljuba Mati iz mojih lastnih rok tisto telo, katero si mi Ti dala.“ Ko je preblazena Devica presveto Rešnje Telo svojega božjega Sina prejela in zavžila, slišala je nebeško petje svetih angeljev: „Vstani, hiti, moja prijateljica, moja zala in pridi! Ker zima je že minila, dež je že jenjal in prešel, cvetlice so se prikazale v naši deželi... Cvetiči vinogradi so zadišali. Vstani moja prijateljica, moja zala in pridi!“ (Vis. pes. 2, 10—13.) Z nebeško radostjo gleda Marija svojega božjega Sina in vsa vesela vzdihne: „Bodi mi pozdravljen, studenec vsega dobrega! Bodi mi pozdravljen, Ti neustvarjena luč! Čast Ti bodi in večna hvala in zahvala, da si se ponižal in učlovečil v mojem naročju. Glej! jaz pridem; zgodi se mi po Tvoji besedi!“

V tem trenutku je Mati Najvišjega v svetem zamaknjenji zatisnila svoje oči. Nebeške trume pa so zapele svete pesmi, katere so tudi pričujoči slišali. Njena presveta duša je brez bolečin, brez vseh britkosti zapustila svoje neomadeževano telo. Tudi obličje preblazene Device ni imelo nobenega znamenja hude smrti, ampak z nebeško bliščobo je bilo obdano in prijeten duh je napolnil vso hišo.

Ko so bili apostoli prepričani, da je šla preblazena duša Matere božje s svojim Sinom v večno, nebeško domovino, zapeli so veličastne psalme in jih peli dolgo v noč. Vmes pa se je še vedno razlegalo angeljsko petje. Kakor pišejo cerkveni učeniki, prišli so od vseh strani bolniki, slepi in hromi, ter so se pobožno in zaupljivo dotaknili deviškega telesa in zadobili zaželeno zdravje.

Veseli so bili apostoli, ko so ob Marijini smrti poslušali prekrasno ubrano petje nebeških angeljev, a bili so tudi silno žalostni, ker so izgubili Mater Gospodovo, nebeško kraljico in svojo najboljšo svetovalko. Zdaj so bili brez nje vsi zapuščeni. Še z večjo žalostjo jih je navdajala misel na Marijin pogreb.

Pobožna nuna Marija iz Agrede nam pripoveduje v svojih razodetjih, da je pred pogrebom obdajala Marijino telo prečudna bliščoba, ki je bila toliko, da se presvetega telesa ni mogel nikdo dotakniti, tedaj tudi ne pokopati ga. Sveti Peter in sv. Janez sta slišala tudi angeljsko petje: „Češčena Marija, milosti polna, Gospod je s teboj! Devica pred porodom, v porodu in po porodu!“ Sveta apostola sta vsa zavzeta poslušala to nebeško petje in gledala presveto telo svoje kraljice. Da bi zvedela, kaj jima je početi, padeta na svoja kolena in prosita Gospoda za razsvitljenje. Spoznala sta, da se presvetega telesa ne smejo dotakniti. Zato prineso nosila, in ko nebeška bliščoba nekoliko pojenja, primejo z vsem spoštovanjem Marijin plašč, s katerim je bila ogrnjena, jo s svetim strahom vzdignejo in položijo na nosila. To so lahko storili, ker niso čutili nobene teže. Zdelo se jim je, da so se le plašča dotaknili. Ko so presveto telo na nosila položili, zginila je še bolj ona prečudna bliščoba. Zopet so vsi lahko spoznali in gledali njen premili obraz in njene roke.

Mej tem se je zbrala velika množica vernih k slovesnemu pogrebu. Apostoli vzdignejo presveto telo in je neso iz hiše. V dolgi vrsti, a v najlepšem redu spremlja vsa množica ta prvi tabernakelj Najvišjega skozi mesto v dolino Jozafat. Temu vidnemu spremstvu Jeruzalemskih prebivalcev pridružila se je nevidna truma nebeških duhov, katere je Jezus sam poslal, da so bili pričujoči pri pogrebu njegove deviške Matere. Mej tem prekrasnim sprevodom zgodilo se je brez števila čudežev. Vsi bolniki, ki so bili pričujoči, so ozdraveli, obsedeni so bili rešeni hudobnih duhov, veliko Judov in nevernikov se je spreobrnilo in se dalo krstiti. Zavoljo prijetne dišave, ki se je razširjala, zavoljo nebeškega petja, ki se je razlegalo, in zavoljo družih čudežev, ki so se še godili, se je zbralo čudo ljudstva.

Prišli so do groba. Pobožne Jeruzalemske žene so grob preblazene Device ozaljšale z dišečimi cveticami. Ali ta duh se je zgubil pred prijetnostjo rajske dišave, katero je imelo presveto telo samo. Ko so speli odločene psalme, sta zopet sv. Peter in sv. Janez vzdignila presveto telo z nosil z istim spoštovanjem in z isto lahkoto, ter ga položila na dišeče cvetice v grob. Po navadi

onih krajev so zaprli grob s kamnom. Tisoč in tisoč angeljčkov pa je varovalo in stražilo pri grobu, pojoč nebeške pesmi.

Apostoli so sklenili, naj nekateri izmed njih in izmed učencev čujejo pri grobu nebeške kraljice, dokler bodo slišali nebeško godbo; vsi so želeli videti konec tega čudeža. Najzvestejša stražnika sta bila zopet sv. Peter in sv. Janez.

Tri dni in tri noči so čuli apostoli in pobožni verni pri grobu Matere božje. Ostanimo še mi, vsaj en trenotek v njihovi družbi. Ozrimo se v duhu nazaj na končano, na zemeljsko življenje presvete Device. Kako bogato je bilo obsejano s predragimi biseri vseh čednosti. Zato je bila pa tudi njena smrt tako lepa, tako sveta, tako lahka brez vse britkosti in težave. Skrbimo tudi mi že zdaj in vse življenje, da bo tudi naša zadnja ura lahka, vesela in brez skrbi. Ne odlašajmo najimenitnejše skrbi, ki bo odločila našo srečo za vso večnost, do zadnje, negotove ure. Ali je v redu naša vest? Ako ni, glejmo, da bo kmalu, vsak odlog je silno nevaren. Ne tolažimo se z zadnjo uro, kajti takrat pekel vse svoje moči napne, z vso silo pritiska, da človeku srce in usta zapre. Takrat bo bržkone prepozno. Zdaj se priporočujmo Mariji, zdaj molimo pobožno: „Češćena Marija“, zlasti zadnje besede v tej molitvi zares prisrčno izrekujmo!

(Konec prihodnjic)

O koncu katoliške cerkve.

(Dalje.)

Vprašajmo sovražnike svete cerkve: „Zakaj pa naj bi bil že konec katoliške cerkve?“

Navadno odgovarjajo: Iz dveh vzrokov. Pred vsem ni katoliška cerkev več za naše napredne čase. Dandanes hiti vse naprej, vse se hoče povzdigniti do višje izobraženosti, človeški um hoče razumeti vse in katoliška cerkev — ostane vedno ista, ista je danes, kot je bila za časa Kristusa, torej zastarana stvar; zato tudi ni več za naš čas, nemogoče je, da bi dolgo obstala.

Hvala vam, sovražnikom svete cerkve! Res je, katoliška cerkev je vedno ista, stara je, neizpremenjena, to je ravno, kar ji daje pravi znak, znak, da je ona jedino prava. Ali mislite, da je protestantovska cerkev prava? V 16. stoletju jo je ustanovil odpadli menih Luter. Luter sam je imel še nekaj vere, toda dandanes kakšni so protestantovski pridigarji! Večiu pravi, da Jezus Kristus ni Bog!

Morebiti se Vam zdi angleška cerkev prava? Razuzdani Henrik VIII. je s silo odtrgal an-

gleško ljudstvo iz naročja katoliške cerkve. Propadala je Angleška s svojimi kralji vred, okolu 1000 samostanov so razdajali, kri je tekla v potokih, in mnogo žrtev teh žalostnih časov diči dandanes mučeniška krona. Ali se tako ustanavlja prava cerkev? Angleška cerkev je napredovala v času, hotela je biti vedno času primerna, toda postala je skoro brezverna, sami Angleži se je sramujejo in morebiti ne bo dolgo, ko se izpolni vroča želja svetega očeta, Angleška bo zopet katoliška. In tako bi lahko našli vse druge obstoječe cerkve, ali vere, vse so se prilagodile času, toda prava ni nobena, razun katoliške. Ali katoliška cerkev res nič ne napreduje?

Da, napreduje! Utakni jabolčno zrno v zemljo, kmalo bo jelo kaliti, prikaže se malo steblice, ki okrepi in zraste v mogočno drevo. Ravno tako je v katoliški cerkvi. Brezmadežno spočetje D. Marije, nezmotljivost svetega očeta, to ni nič novega; kakor je celo deblo skrito v jabolčnem zrni, tako so bile tudi te resnice že davno v srcih vernega ljudstva, in slednjič je prišel čas, katerega je Vsegamogočni določil, in sveta cerkev jih je razglasila kot od Boga razodete resnice.

Naš čas bi kaj rad odpravil sv. spoved, sv. mašo in sv. zakramente v obče; o smrti, sodbi, peklu, vicah in drugih takih stvareh naj bi se ne govorilo več, to so zastarele stvari, saj dandanes ne verjame nihče več, tako pravijo brezverci. Toda, ker se boje sodbe in njenih posledic, zato naj bi ne govoril nihče več o teh stvareh.

Ali ne ostane resnica vedno? Ali more napredek zahtevati, da bi bilo 2 krat 2 je 5. Nikoli! 2 krat 2 je bilo 4 predno je bilo človeštvo, in bo 4, ko ne bo nobenega Adamovega potomca več. Tako so tudi bile in bodo cerkvene resnice nepremenjene!

Sam Bog nam jih je dal, On, ki ne more goljufati, ne goljufan biti, On, ki je sam večna resnica. Sveta cerkev uči in bo učila vedno iste resnice, naj bodo te človeštvu všeč ali ne. Raje pusti, odpasti cele narode, kot bi opustila le jedno izmed svetih resnic. Katoliška cerkev je prava in zatorej stara neizpremenjena in zatorej prava.

Toda cerkvene postave naj bi le odpravila, tako reče marsikdo. Prav za prav cerkvene postave niso nič družega, kot izraz božje volje, torej jih more cerkev le olajšati, odpraviti pa ne.

Tako pravi Gospod Jezus Kristus: „Če se ne spokorite, bote vsi ravno tako poginili.“ (Luk. 13, 5.)

Pa, usmiljeni Izveličar, Ti nisi povedal, koliko se moramo pokoriti.

„Vsaj toliko se pokorite“, tako nam govori Gospod po sveti cerkvi, „da se zdržite nekatere dni mesnih jedij, in se nekatere dni le jedenkrat na dan do sitedga najeste. Izvzeti so bolniki, kateri morajo jesti meso, reveži, kateri nimajo družega, in taki, ki ne dobe družega, kot so otroci posli, popotniki. Kedor pa ne dela brez vzroka te pokore, ne more priti v večno življenje“.

Jezus Kristus pravi dalje: „Resnično, resnično vam povem: Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega, in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi“. (Jan. 6, 54.)

Torej je potrebno sv. obhajilo odraščnemu.

Pa, nebeški Izveličar, Ti nisi posedal, kolikokrat naj gremo k sv. obhajilu? Vsak dan? Vsak teden? Vsak mesec? „Vsaj jedenkrat na leto“, odgovarja sv. cerkev v njegovem imenu, „in sicer o velikonočnem času, kdor se tudi o tem času ne bliža Gospodovi mizi, se ne more zveličati.“ Ali more cerkev manj zahtevati?

Jezus je nadalje zapovedal: „To storite, kolikokrat boste pili, v moj spomin“. (I. Kor. 11, 25.) Kaj pa? Obhajajte daritev sv. maše. Kolikokrat pa? Vsak dan? „V nedeljah in zapovedanih praznikih“. Ali sme cerkev manj zahtevati? Ona more postave olajšati, odpraviti pa ne.

Čemu dandanes blagoslovljena voda, rožni venci, procesije in drugo? Naš napredni čas ni več za to.

Res je, tudi brez teh stvari bi sveta cerkev obstala, toda te stvari izvirajo iz njenega duha, in so za njene otroke zelo koristne.

Kako častitljive so tudi te reči! Na tisoče in tisoče mučnikov jih je rabilo in doseglo večno slavo. In te reči naj bi cerkev odstranila? Komu na ljubo? In kaj naj vpelje mesto njih novega?

Da, velika katoliška cerkev, ti si še vedno ista neizpremenjena, ti si prava cerkev!

Torej prvi vzrok zakaj naj zgine sveta cerkev, sveti cerkvi ne v sramoto ampak v slavo, — ona je prava cerkev.

Poslušajmo, kaj pravijo nadalje. Govore takole: „Kakšni ljudje so pa dandanes še katoličani? V obče le priprosto ljudstvo nižjih slojev: meščani in vsi, ki so izobraženi, posebno vsi izobraženi možje, ji obračajo hrbet; torej ji ni dolgo časa obstanka“.

Kako čudno mislijo ti brezverci!

Ali je cerkev zidana na bogastvo, moč in učenosti? Če bi bilo tako, potem bi res ne mogla obstajati brez imenitnih in učenih gospodov.

Ali je že kedo slišal Jezusa Kristusa prositi: „O vi bogatini, posodite mi vender vaše milijone, moji cerkvi preti pogin“. Gospod neba in zemlje ne potrebuje zemeljskega prahu.

Ali je morebiti že kedo slišal Boga reči: „Vi kralji in cesarji, potegnite svoje meče in bojujte se za mojo cerkev, sicer je zgubljena“. Ali pa: „Vi pisatelji, nikar ne grdite moje cerkve, pišite raje za njo, saj vidite, da bo drugače zginila“.

Večna Resnica se ne boji pisčev in ne potrebuje njihove obrambe.

Gospod ni zidal cerkve na denar, mogočnost, učenost, ampak na samega Sebe. „Jaz sem z vami vse dni do konca sveta. (Mat. 28, 20.) In apostolu Petru je posebno rekel: „Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklena vrata je ne bodo zmagala.“ (Mat. 16, 18.)

Bog je bil in bo, naj so proti njemu celi narodi, cela cesarstva, cel svet. Kot prah bo zmel svoje sovražnike, svoje cerkve ne bo zapustil. On bo z njo vedno, kot je obljubil.

(Konec prihodnjič.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Kako si moremo predočiti Boga? To moremo storiti na več načinov. Opravljajoč svoje vsakdanje delo, moremo si ga predstaviti v domišljiji. Toda, ker Bog nima podobe, telesa, zato si ga moremo predočiti kot človeka in sicer v taki podobi ali priliki, koja nam najbolj ugaja. Nekatere najbolj gane Jezus kot malo dete; drugi si ga rajši predstavljajo v trpljenju! zopet druge bolj navdušuje Kristus poveličan kot zmagovalec smrti. Dobro je jedno i drugo. Moreš si tedaj predstavljati Jezusa kot malega otroka v ljubeznivem naročju najboljše matere Marije; lahko si ga pa tudi misliš vsega ranjenega in krvavečega ali pa sedečega na desnici Očetu nebeškemu na sijajnem prestolu.

Predstavljamo si pa Boga lahko samo v veri, ne da si ga slikamo v kaki podobi, verujoči, da je Bog povsodi okoli nas i da nas vedno opazuje. Na ta način si lahko predočujemo Boga, v vseh vsvarjenih rečeh. Opazujemo ga v cvetlicah, na drevesih, zvezdah, na nebesu, na živalih, na ljudeh itd. V vsej stvarnici opazujemo lahko in občudujemo lepoto, dobroto, velikost in previdnost Boga itd. Lepo piše sv. Avguštín opazujoč prelepo stvarnico rekoč: „Nebo in zemlja, o Bog, me pozivljata, da naj te ljubim“. „Coelum et terra clamant, Domine, ut amem te.“

Moremo si pa Boga tudi predstavljati v svojem notranjem. Vsaj piše sv. Pavel: „Ne veste li, da ste tempel božji, in da duh božji prebiva v vas?“ (I. Cor. 3, 16.) Bog je sicer povsodi, a na poseben način prebiva v dušah naših in v

njih hoče, da ga častimo. Tukaj nas hoče poslušati; v dušah naših hoče biti z nami združen. Zakaj naj bi tedaj Boga iskali drugodi, ako ga imamo v dušah svojih? V dušo svojo naj se zateče vsak, kedor hoče v ljubezni živeti s Kristusom in se ž njim pogovarjati iskreno in ljubeznivo. Tako so ravnale bogoljubne duše, kakor n. pr. sv. Katarina Sijenska, sv. Terezija in druge. Tretji način predstavljati si Boga je najboljši in najkoristnejši, vsaj beremo pri sv. evangelistu Lukežu, da je kraljestvo božje v nas „Regnum Dei intra nos est.“ (Luk. 17, 21).

Se ve da nam revnim zemljanom ni mogoče zmerom združeno živeti z Bogom; to bo še-le mogoče v domovini nebeški. Dolžnosti poklica našega nas motijo, vsakdanje skrbi krive so, da ne moremo misli svojih, kakor bi moralo biti, imeti vedno pri Bogu. Skoraj nemogoče je tedaj neprenehoma imeti pred očmi Boga in njegove lastnosti. Vender pa je sveta dolžnost vsacemu kristijanu, ki si prizadeva priti do popolnosti, truditi si na vso moč, da ima pri vseh svojih mislih in delih Boga pred očmi. To pa more storiti s tem, da svoje srce večkrat povzdiguje k Bogu z izdihljej. Ti so kratek, a krepak izraz notranjih srčnih čutil, koji se pošiljajo k Bogu, a ob enem ganejo tudi srce tistega, ki jih pošilja proti nebu. Sveti Avguštin svetuje neki pobožni ženi, da naj večkrat daje oddušek pobožnosti svoje v tacihi kratkih izdihljajih. To lahko dela vsak človek v vsacem poklicu in pri vsaki priliki. Izdihljaje pošiljaš Bogu lahko v cerkvi in doma, sredi dela, pa tudi takrat, ko počivaš; po noči in po dnevi; v samoti, pa tudi sredi številne družbe. Ne moreš li pri vsaki priliki klicati z Davidom: „O Bog, hiti mi na pomoč; Gospod, teci mi pomagat!“ (Ps. 69, 1. Ali takrat, ko si prejel od Boga kako nepričakovano in nezasluzeno dobroto: „Kaj bom povrnil Gospodu za vse, kar mi je dal?“ „Quid retribuam Domino pro omnibus, quae retribuit mihi?“ (Ps. 115, 12). In v slučajih, ko se zavedaš prevelicnih grehov svojih, ga ne moreš li prositi odpuščanja govoreč ves skesan: „Usmili se me, Bog, po veliki milosrdnosti svoji!“ Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam“. (Ps. 50, 1.) In ko te Bog obišče z nadlogami, reci ves vdan v voljo božjo: „Ne moja, ampak tvoja volja se zgodi. Ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti“. (Mat. 26, 39).

(Dalje sledi.)

Hvaležen gojenec.

V selu K. na Ogerskem prinese žena poljedelčeva nekega dne najdenčka v hišo in ga odgaja. Bil je dobrega srca, zlasti je ljubil svoje hranitelje, in

dasi je bil star že 19 let, se ni hotel od njih ločiti. Pomagal je njima pri malem gospodarstvu, a kadar ni bilo posla doma, šel je delat za dnino; kar je zaslužil, to je dal vselej hraniteljem za vzdrževanje domačije.

Dogodilo se je med tem, da je obiskala to siromašno družinico težka nesreča. Izmed dveh kravic jim je jedna poginila; žito jim je pobila toča, a malo posestvo je bilo že itak obremenjeno z dolgom. Od kod se naj vzame za davke, obresti in izplačanje posojene glavnice? Poleg tega morajo i trije živeti. Na čelu siromašnega gospodarja videli so se temni oblaki skrbi; noč in dan si je ubijal glavo, kako naj se izbavi iz tolike stiske. Vidi, da ne preostaja družega, kakor prodati jedino kravico, ki jo je sam vzredil. Krvavelo mu je srce žalosti, a druge pomoči ni.

„Ivan — pravi žalostno vzdihnivši neke nedelje večer svojemu gojencu — jutri zjutraj bova gnala našo rmenko na semenj. Silno me pritiskajo za davek in dolg — dalje je ne moremo hraniti“.

Ko Ivan to sliši, se užalosti, globoko zamisli in pravi na to svojemu hranitelju: Ne, dragi oče! Počakajmo še nekoliko, zaupajmo dobremu Bogu, morebiti se ta zadeva kako drugače uredi... Ne prodajmo kravice še do družega sejma!

„Pa naj bo, moj sin, — reče gospodar nekoliko umirjen, ko imaš toliko upanja, pa naj bo po tvoji želji“.

Drugi dan za rana se mladenič praznično obleče — in se poslovi od svojih rediteljev. Odide na pot — ali kam? Tega ne pove nikomur.

„Le mirni bodite, dragi moji roditelji — jim pravi pri slovesu — jutri večer se vrnem domov. Drugo prepustimo Bogu.“

Mladenič krene proti mestu K., kjer so ravno nabirali prostovoljcev za Maksimilijanovo vojsko, nesrečnega mehikanskega cesarja. Prišedši v zaželeno mesto se takoj oglasi na pristojnem kraji; precej ga vpišejo med prostovoljce; bil je namreč zdrav in lepo zraščeno dečko. Dogovoril se je s komisijo da prejme oni dan, ko pristopi k vojski, sto goldinarjev v gotovini.

Plemenitemu mladeniču se je le za to šlo. Z veselim srcem pohiti domov; tu je globoko ganjenega srca objel svojega reditelja in mu dejal: „Dragi moj oče, nikar se več ne žalostite; dobri Bog nam je pomogel; denarja bomo dobili, da bomo lahko vse poplačali, a rmenka ostane naša.“

Ko ga reditelja nista umela in sta ga začudena upraševala, naj jima vso zadevo razjasni, pove jim sledeče:

„Dragi, dobri moji stariši! Upisal sem se v vojake. Davno sem že hrepenel po tem stanu in s tem činom sem izpolnil željo svojega srca. Vi, dragi stariši, storili ste mi toliko dobrega, da bi bila od mene grda nehvaležnost, ako bi se ne bil pobrigal, da Vam pomorem v toliko zadregi. Glejte, Bog mi je pokazal pot in način. Drage volje sprejmite od mene to malo žrtev, ki naj bo znamenje moje vroče otroške hvaležnosti. To mi bo poplačal že Bog, a moj angeljček varuh me bo branil vsega hudega v daljnem svetu“.

Ganjena od teh plemenitih besedij se reditelja nista mogla zdržati solz; objameta svojega gojenca in prisrčno ga prosita, naj pusti ta svoj sklep, naj ostane pri njima in naj ne gre v daljni svet, od koder se znabiti več ne vrne.

Ali zastoj, gojenec ni odjenjal. Tešil jih je in jim rekel: „Umirite se, dragi stariši. Gospod Bog in sv. Devica Marija, ki sta mi vdahnili to misel, me bosta varovala. Trdno upam, da se bodem iz daljne zemlje povrnil čil in zdrav k Vama nazaj. Slednjič — glavna stvar je, da s tem činom pomorem Vam iz nesreče. Zato me nikari ne odvracajte od nakane. Bog jo bo blagoslovil, ker pride iz pravega srca“.

Koliko otrok bi se lahko učilo od tega gojenca ljubezni in hvaležnosti do svojih pravih starišev!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Škofje Loke. V ponedeljek, dne 15. t. m. počastili so naše mesto knez in škof. Došli so v spremstvu veleč. g. kanonika župnika Jožefa Erkerja. Dopoldne so blagoslovili v samostanski nunski cerkvi zastavo unanije uršulinske šole, popoldne pa v Črnogrobu zastavo dekliške Marijine družbe. Obakrat je pojasnil premilostni zbranemu številnemu ljudstvu v lepih besedah pomen te slavnosti. Zlati nauki priljubljenega višjega pastirja začrtali so se globoko v srca poslušalcev.

Iz Ribnice. 11. t. m. je bila v Ribnici krasna narodna slavnost. V prijaznem trgu mej vrlimi Ribničani je zborovala šolska družba sv. Cirila in Metoda. Sprejem došlih gostov je bil nad vse sijajen. Malo iz veliko, odlično in priprosto, vse je navdušeno pozdravljalo drage jim goste. Svirala je Črnomaljska godba in grmenje topičev je odmevalo po širni dolini. Trg je bil ves v zastavah in navdušenje je bilo velikansko. Dekleta so v narodni noši čakale cenjenih gostov. V imenu domačega odbora je pozdravil došle veleč. g. dekan Dolinar, zahvalil se mu je veleč. g. prvomestnik T. Zupan. Sledili so pozdravi благ. gospe Gruntarjeve, g. župana dr. Rudescha in gošpodičine Lukanove. Vsem je občinstvo navdušeno odzdravilo z „živijo“ klici. Ob 1/10 uri je veleč. gosp. dekan daroval sv. mašo v lepo okrašeni dekanjski cerkvi.

Ob 11. uri se je pričelo v prostorih gosp. Ivana Arkota zborovanje. S primernim nagovorom ga je otvoril gosp. prvomestnik, pozdravljajoč obilnozbrane zborovalce in naglašujoč potrebo sloge in jedinstvi vseh Slovencev v prosep koristne družbe sv. Cirila in Metoda. Glavni družbeni tajnik g. župnik A. Žlogar pa je obširno poročal o delovanju družbe v minolem letu in z ganljivimi besedami opisoval žalostne šolske razmere v obmejnih pokrajinah.

Razgled po svetu.

Zagreb. Duhovne vaje za klerus zagrebske nadškofije bode letos od 12. do 16. in od 19. do 23. septembra; za učiteljice se prično že 19. avgusta v samostanu usmiljenk.

Ogersko. Izpraznjeno mesto nedavno umrlega ogerskega misijonarja v Kini Ignacija Uerge bo prevzel ogerski lazarist, p. Jožef Wilfinger. Novi misijonar je bil še le prejšnji mesec posvečen za duhovnika, vendar kljub njegovi mladosti se mu bo zdaj izpolnila že stara srčna želja. 17. t. m. je odpotoval s parnikom iz Marseja v Kino. — Grof Franc Esterházy dal je spremeniti gledališče, v katerem so še pred par leti igrali nemški igralci, v cerkev. Lepo gledališče stalo

je njegovega prednika grofa Nikolaja Esterházya 100.000 gld.

Rim. Sv. Oče so potrdili kongregacijo sester tretjega reda sv. Dominika od preblazene Device sv. rožnega venca. Ta red je nastal pred 48. leti na Francoskem in šteje sedaj v Brazilji 43 redovnih hiš. „Osservatore Romano“ poroča, da so dobili kardinali ki tvorijo „famiglia pontificia“, dopust, kakor je vsako leto navada. To se ne bi bilo zgodilo, aho bi količkaj dvomili o popolnem zdravju papeževem; sv. Oče se tudi v resnici dobro počutijo.

— Te dni dali so na svetlo sv. Oče okrožnico škotskim škofom. Sv. Oče jim zlasti na srce polagajo odgojo mladine v katoliškem duhu, naj se že pripravljajo za cerkveno ali svetno službo. Sv. Oče so poslali italijanskim škofom in italijanskemu narodu poslanico, ki se tiče najnovejše vladine odredbe, da se odpravijo vse katoliške naprave in zabranijo katoliške novine. Sv. Oče govore v tej poslanici o postanku in potrebi teh naprav in razlagajo njih nprstven društven in gospodarski pomen. One odredbe, pravi poslanica, žalijo pravice in postave; zlasti še žalijo papeža, ki je blagoslovil vse te prekoristne zavode. Pospešujejo tudi tako škodljive verske boje in podžigajo anarhizem in socijalizem. Kljub temu katoličani ne bodo spremenili obnašanja, dasi so nasprotniki nemiru in ustaji. Prenašati hočejo te težke udarce, a tako dolgo jih ne bodo odobraval, dokler se bo z njimi žalil papež. Papež protestuje proti tem odredbam, ki so na vsak način nasilne in obtežujejo njegov položaj, ker mu jemljejo sredstva za versko in socijalno delovanje. Na konci javlja ta poslanica vsim katoličanom ta težki položaj in spominja Italijane, naj se premagujejo in delujejo le v mejah postav ter se verno drže svojih škofov in duhovnikov.

Italija. Krščanska umetnost v Italiji propada. Sv. Oče so razpisali visoko nagrado za najboljšo sliko svete družine, a kralj Umberto za najboljšo umetnino predstavljajočo „zvezo verskega čuta in ljubezni do domovine“. Nagrade sv. Očeta niso nikomur prisodili. Za kraljevo nagrado se je potegovalo 14 umetnikov, 8 podobarjev in 6 slikarjev, toda nobeden ni ustvaril kaj resnično lepega. Nekdaj so občudovali Italijo radi cerkvene umetnosti, bodi si v kamnu ali z oljem, danes pa tak nepovoljen uspeh. — Italijanska vlada obljublja od časa do časa župnikom izboljšanje plač, ali vedno odriva. Vladno je potrjeno, da je 3474 župnikov, katerih letni dohodki ne znašajo niti 250 gld. 4162 jih je, ki dobe od 250 do 400 gld. 1328 med 400 in 425 gld. 2150 med 425 in 500 gld. 1899 med 500 in 600 gld. 2021 med 600 in 750 gld. 4028 od 750 do 1500 gld. 1125 od 1500 do 5000 gld. 32 jih dobiva čez 5000 gld.

Berolin. 26. m. m. sošel se je deveti shod učiteljev za slepce. Oglasilo se je nad 200 oseb, mej njimi okoli 120 strokovnjakov. Razun Turčije, Grške in Španske bile so zastopane vse evropske države; celo iz Tokio na Japonskem je došel en strokovnjak. Tudi misijon za slepe na Kineškem odposlal je več nemških zastopnikov na kongres. Največ jih je bilo iz Avstro-ogerske in Nemčije. Bila je tudi razstava različnih učil za slepce.

Nemčija. Vojvoda Günther iz Šlesvig-Holštajna se hoče poročiti s katoličanko Dorotejo iz Koburg-Kohary. Protestantski listi poročajo, da prepoveduje postava od 7. julija, 1853. protestantskim častnikom

odgajati svoje otroke v katoliški veri. To je neresnica, kajti je cela vrsta protestantskih oficirjev, ki slobodno odgajajo svoje otroke v katoliški veri. Kljub temu poroča „Vaterland“, da vojvoda noče privoliti niti, da se otroci katoliško odgajajo, niti da se po poroki še enkrat katoliško poročita.

Praga. Nj. emin. prečastiti kardinal knez in nadškof grof Schönborn praznoval je 15. t. m. 25letnico mašništva.

Anglija. Neki angleški časopis priobčuje najnovejše statistične podatke o prostozidarjih po celem svetu. Skupno je 17.262 lož z 1.054.036 člani. Izmej teh lož jih ima srečna Ogerska 40 z 2781 člani; Danska ima 19 lož z 3634 člani; Belgija 20 lož z 1550 člani; Španija 208 lož z 6000 člani; Francija 476 lož z 23.800 članov; Nemčija 364 lož z 18.000 člani; Anglija 2414 lož z 118.000 članov; Grška 6 lož z 250 člani; Nizozemska 86 lož z 4398 člani; Irska 396 lož z 5260 člani; Italija 174 lož z 20.000 člani; Laksenburg 1 lož z 61 člani; Norvegija 10 lož z 2901 člani; Portugalska 70 lož z 2850 člani; Rumunska in Bulgarija 24 lož z 1200 člani; Švedija 33 lož z 4000 člani; Švica 31 lož z 2774 člani; Turčija 5 lož z 250 člani. Izven Evrope je največ prostozidarjev v Združenih državah in v Hanadi, kjer imajo 11.943 lož z 783.664 člani.

Amerika. Zedinjene države stoje v najboljših odnošajih s katoliško cerkvijo. Kakor pišejo novine, je v ameriški vojski 30% katoličanov. Kardinal Gibous zaprosil je sedaj predsednika Mac Kinleya, naj z ozirom na špansko vojsko pomnoži število vojaških duhovnikov. Predsednik je uslišal to opravičeno kardinalovo prošnjo.

Alžir. Kako lepo napreduje afrikanška cerkev — ki je imela za časa sv. Avgušтина že nad 700 škofij, ki so pozneje malone vse propadle, — za dokaz naj služi Alžirska škofija. Tu je 105 župnij, jedno duhovsko semenišče, jedno deško semenišče, institut za misijonarje, 2 penzionata. Okoli 250 je v dušnem pastirstvu, 41 je šol, nad 30 različnih zavodov, kakor: trinitarci, Bon-Secours, Dobri Pastir, sestre sv. Jožefa itd. Razun teh so še ustanove kardinala Lavižerija, namreč belih očetov in sester sv. Karola, misijoni v srednji Afriki, v Panganjiki, ob Čadskem jezeru, v Timbuktu, v Sudanu, v velikih saharških oazah. Z alžirsko škofijo skoraj tekmuje škofija Oran in Konstantine. Cerkvena zgodovina alžirska v zadnjih 100 letih nas napolni z občudovanjem, ako pomislimo na vse trude in napore, na drznost in vstrajnost misijonarjev, ki so kljub vsem zaprekam zlasti od strani francoske vlade, tu vzgojili zopet cvetočo cerkev, kjer se je že pred toliko 100 leti tako bujno razvijala.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki srpan (avgust) 1898
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost k sv. Duhu.

b) Posebni nameni:

19.) **Sv. Ludvik,** škof. General družbe Jezusove. Ozivljenje krščanske vestnosti glede dolžnostij.

20.) **Sv. Bernard,** škofje in redovni predst. Mladina, ki se je po novih šolah zlasti vseučilišnih odtujila Bogu. Mnogi obupani.

21.) **Sv. Joahim.** **Sv. Ivana Frančiška od Kristusa.** Sv. oče. Red obiskovanja. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

22.) **Sv. Epiktet.** Kuba in Filipini. Otroci, ki ne morejo prav izgovarjati besedij. Na duhu bolni. Duhovni in obhajanci.

23.) **Sv. Filip Benicij.** Duh notranjega življenja in znanosti pri duhovnikih. Ustanovitev kat. trgovskih šol. Sirotišnice.

24.) **Sv. Jernej.** Cerkev v Severni Ameriki. Da bi se posrečila težavna, splošno koristna podjetja. Ubogi krščanski Armenci.

25.) **Sv. Ludvik,** kralj. Francosko. Sprava z odpadniki javnih oblastev od Kristusa. Razkritje skrivnih hudobnih naklepov.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe. — Mladenič, ki odhaja v tujino in ki je v zelo kočljivem položaju, da bi se mu vse po sreči izteklo. — Tri osebe se priporočajo v molitev v čast Jezusovem in Marijinemu Srcu, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Jakobu, da bi bila njih prošnja pri Bogu uslišana.

Listek za raznoterosti.

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji. Č. g. o. Emeran Šlander, oskrbnik admontskih posestev v Gornji Radgoni, je imenovan kn. škof. lavant. duh. svetovalec. — Za provizorja v Št. Martin za Dreto pride č. g. Jakob Kitak, v Loko pa č. g. Ivan Rožman. — Razpisani sta župniji Št. Jedert nad Laškem in Št. Martin za Dreto do 30. avg. t. l.

Kanonično vmeščen je bil 13. t. m. č. g. Ferdinand Čekal na župnijo Preserje.

Devetdesetletnico je praznoval dne 6. t. m. častiljivi starosta koroških Slovencev, mil gosp. prošt Lovro Serajnik v Tinjah. Ob tej izvanredni priliki zbralo se je dne 10. avgusta t. l. na imendan slavljenja, lepo število duhovnih sobratov in prijateljev g. prošta v Tinjah. Nenavadno čil in zdrav, pel je bisernomašnik, ki je doslužil že 63. leto mašništva, slovesno sv. mašo. Omenjam, da je doživel prošt Serajnik že 3 cesarje, 6 papežev in 7 krških škofov. Kako živo mu bije srce, pokazal je lani, ko se je še udeležil vseslovenskega shoda! Gotovo so vsi Slovenci jedini v želji, da ljubi Bog v krepkem zdravju ohrani vrlega starosta še prav mnogo let!

Duhovne vaje v lavantinski škofiji vršile se bodo letos od 22. do 26. avgusta v Mariboru. Vodil jih bode dominikanec o. Norbert Geggerle, superijor v Šopronu na Ogerskem. Duhovniki, ki se jih hočejo udeležiti, prijavijo se naj do 14. avgusta pri svojih pristojnih dekanijah.

Občni zbor „Katol. tiskovnega društva“. Deveto redno veliko zborovanje tiskovnega društva v Ljubljani vršilo se je dne 11. avgusta ob 10. uri v krasni dvorani knezoškofovske palače ob navzočnosti premilostivega g. pokrovitelja kneza in škofa, več preč. gg. kanonikov in okoli 35 drugih gg. društvenikov iz raznih krajev škofije. Predsednik prof. A. Zupančič je otvoril zborovanje z govorom, v katerem pokaže velik napredek tega društva od njegove ustanovitve

1. 1883. do letos. Prej so delali z jednim strojem v najetih prostorih, sedaj so pod lastno streho štirje stroji, za nakup petega se ravno delajo priprave. Število uslužbljencev se je pomnožilo od 16 na 50. Za tolik napredek se zahvaljuje gosp. predsednik v prvi vrsti Bogu, potem požrtvovalnosti slovenske duhovščine in svojemu prvemu pokrovitelju Njih prevzvišenosti sedanjemu nadškofu Goriškemu. Zbranim družtenikom javlja veselo vest, da so tudi sedanji naš višji pastir blagovoli prevzeti „Kat. tiskovno društvo“ v svoje mogočno pokroviteljstvo. — Po predsednikovem nagovoru prečita društveni tajnik g. profesor dr. Jos. Lesar odbor, ki je bil voljen dne 15. julija 1896. Na to naglašja, da je društvo sicer napredovalo in da je njegovo stanje z ozirom na razmere ugodno, le število družtenikov se noče množiti, kakor bi bilo želeli. G. tajnik se na to spominja od zadnjega občnega zbora umrlih dobrotnikov, ustanovnikov in letnikov. Omenja, da so se 16. maja poslovili od bivšega društvenega pokrovitelja in da sta se gg. predsednik in tajnik poklonila 5. junija novemu premil. knezu in škofu ter ga prosila, naj premilostni prevzamejo pokroviteljstvo. Prevzvišeni so drage volje ugodili prošnji. Zborovanje se je zaključilo z nagovorom premilostnega vladike.

Slovenski župani so se prav obilno udeležili vseslovenskega shoda. Že 13. t. m. je bilo objavljenih pri ljubljanskem županstvu čez 400 udeležencev. Prihajati so začeli župani z vlaki že dne 16. t. m. zjutraj. Na prošnjo g. mestnega župana okrasili so ljubljanski prebivalci mesto s številnimi zastavami. Vspored je bil sledeči: Zvečer 16. t. m. je bil na vrtu „Narodnega Doma“ častni večer, katerega so došlim gostom priredili društva „Ljubljana“, „Slavec“ in „Trgovsko pevsko društvo“. Ta večer je svirala tudi domžalska godba in prižigal se je umeteljni ogenj. Slavnostno zborovanje je bile dne 17. t. m. ob 11. dopoldne; udeležiti so se ga smeli le povabljeni gostje. Zastopniki slovenskih občin so izrazili na slovesen način cesarju ob njegovi petdesetletnici svojo udanost in zvestobo ter izvolili posebno odposlanstvo, ki bo cesarju samemu sporočilo ta čutila.

V bolnici usmiljenih bratov v Kandiji je bilo meseca junija 95 bolnikov. Od teh jih je ozdravelo 51, zboljšalo 10, 3 so umrli. V oskrbovanju jih je ostalo 28. Meseca julija pa je bilo v oskrbi 96 bolnikov; ozdravljenih je bilo 57, zboljšanih 9, trije so umrli, v bolnici jih je še preostalo 27.

Jezuitski red je naperjen proti protestantizmu. Ta trditev je med onimi vzroki, ki jih pretestantje tako radi navajajo, zakaj se jih ne sme puščati v deželo. In nič ni čudnega, ako se kak bojazljivček prestraši, slišoč, da je ta najimenitnejši red novega veka ustanovljen jedino le za to, da se bojuje in zatira novi „evangelij“, katerega je propovedoval Luter. Ta trditev bi bila popolnoma prava, ako ne bi imela male pomotice, da je od konca do kraja napačna. P. Bernard Duhr iz tovarštva Jezusovega je v znani knjigi: „bajke o jezuitih“ neovrgljivo dokazal, da je jezuitski red ustanovljen: „da se pospešuje med verniki krščansko življenje in krščanski nauk, da se vera razširja z javnimi pridigami, duhovnimi vajami, deli krščanske ljubezni in zlasti s poučevanjem moške mladeži in nevednih v krščanskem nauku in

s spovedovanjem. O krivi veri Lutrovi ni tu niti govora. Ako se je družba Jezusova, kljub temu, da ni bila ustanovljena proti protestantizmu, pozneje v boju z zmoto okrepila in se razcvela, tega so krive okolščine. V 16. stoletju se je moral vsak red, naj se je imenoval kakor koli, bojevati proti odpadu od stare cerkve. Da so jezuitje vršili to svojo nalogo jako uspešno, to je našim protestantskim bratcom trn v peti. Prazno govoričenje pa je, ako kdo trdi, da se imamo jedino le tovarštvu Jezusovemu zahvaliti, da je ohranilo katoličanstvo v Nemčiji do danes toliko moč.

Še nekaj o romanji dunajskih mož v Mar. Celje. Neki dunajski sprevodnik pri omnibusu, napotil je 14 mož, ki so stanovali z njim v isti hiši, da so se udeležili romanja. Ko so se spovedi branili, jih je preganjal toliko časa, da so vsi opravili sv. izpoved in lahko doma pokazali izpovedne listke v veliko veselje svojih žen. Kako težko se je marsikdo izpovedal, pričajo besede, ki jih je nekdo rekel po izpovedi P. Abel: „Pri Kraljem Gradcu sem bil v ognju, a nisem bil tako v strahu, kakor pred to izpovedjo“. Neki drugi udeleženec ostal je tešč do 5. ure popoldne, dokler ni prišel na vrsto pri sv. izpovedi. Še ob 1/6. uri zvečer mu je podelil P. Abel sv. obhajilu. V Kernhofu je zapazil P. Abel, da imajo mnogi romarji drugačne izpovedne listke, kakor so bili nalašč za romarje namenjeni. Ko jih je zamenjaval, pritožil se je neki Dunajčan šaljivo: 38 let se že nisem izpovedal in še zdaj dobim napačen izpovedni listek.

Iskrice. Ne loti se ničesar, ako nisi gotov, da moreš izvršiti. — Dano besedo drži skrupulozno. — O nikomur ne govori slabega, zlasti ne o odsotnih. — Ne kaži posebnega veselja do jedi; na ta način postaneš požrešen. — Zadovolji se z jedmi, katere dobiš, in ne govori o njih kakovosti.

Ave Maria.

Pozdravljam Te, Marija Ave,
O ljuba moja Mati mi,
Olajšaj meni Ti težave,
Katere mi nebo deli.

Pozdravljam Te, Marija Ave,
Ko me skušnjav navdaja broj,
Pošiljam srčne Ti pozdrave,
Proseč: „pri meni Mati stoj!“

Pozdravljam Te, Marija Ave,
Tako, ko v jutru se zbudim,
Pozdrav pošiljam Ti v višave,
Zvečer, še predno ko zaspim.

Pozdravljam Te, Marija Ave,
Ko biti moram hudi boj,
Pomagaj mi, in vse težave,
Prenašal ložje bom s Teboj.

Pozdravljam Te, Marija Ave,
Z doline solz hvaleč lepo,
Ko pridem k Tebi pa v višave,
Te večno bom častil srčno!

Margareta.

Dobrotni darovi.

Za kruhe sv. Antona: Apolonija Toman 1 glđ.